Присвячується Паблові Пікассо

Ти — бранка рівняви, безумна. Над тобою
Сховалось сяєво, на небосхил поглянь:
Заплющив очі він, щоб осягти твій сон,
Він одяг твій запнув, щоб ретязь твій розбити.

Там, де загрузнули колеса,
Сміється віяло невтримно.
Серед сплетінь зрадливих трав
Тьмяніють відблиски доріг.

Отож, чи ринеш ти у хвилі,
Де кораблі — мигдальні зерна
В твоїх долонях теплих, ніжних,
Або ж у кучерях твоїх?

Чи не поринеш ти між зорі?
Далека, ти до них подібна,
Ти в їхньому гнізді вогненнім
Живеш, і множиться твій спалах.

Забито ранку рот — єдиний рветься крик,
І сонце кружеля й пульсує під корою.
Воно зупиниться у тебе на повіках:
Єдині день і ніч, коли ти, ніжна, спиш.